Instanța de fond: Judecătoria Chișinău sediul Centru – Natalia Moldovanu
Dosarul nr. 2r-432/26; PIGD nr. 2-26017935-02-2r-26022026

D E C I Z I E

6 aprilie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru

Instanța de judecată în componența:

Președintele completului, judecător - Constantin Roșca
Judecătorii – Svetlana Vîșcu și Elena Bolocan

Examinând, fără participarea părților, recursul declarat de către Cojocari Nicolina reprezentată de avocatul Musteață Eugeniu, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 17 februarie 2026, prin care a fost respinsă cererea depusă de petiționara Cojocari Nicolina, reprezentantul legal în interesele pretinsei victime minore, Cojocari Robert, intervenient accesoriu Inspectoratul de Poliție, sector Ciocana și Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului, sector Ciocana privind aplicarea măsurilor de protecție împotriva acțiunilor presupusului agresor, Cojocari Petru, –

Termenul de examinare a recursului: 26 februarie 2026 – 6 aprilie 2026, *determinat de soluționarea incidentelor procedurale, abținerea unui membru al completului și formarea unui nou complet, a cererilor de strămutare și a cererilor de recuzare înaintate de părți și respinse de instanța împuternicită să decidă în privința acestora.*

C o n s t a t ă:

I. Circumstanțele cauzei, stabilite de instanța de fond: În data 16 februarie 2026 Cojocari Nicolina, în interesele copilului Cojcari Robert, prin intermediul avocatului Musteață Eugeniu, a depus cerere privind aplicarea măsurilor de protecție împotriva acțiunilor presupusului agresor Petru Cojocari, cu emiterea ordonanței de protecție.

În motivarea cererii a indicat că reprezentant legal al pretinsei victime minore, Cojocari Robert a indicat că, prezenta cerere privind emiterea unei ordonanțe provizorii de protecție (în sensul mecanismului urgent de aplicare a măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie) este formulată de mama copilului minor, Cojocari Nicolina, nu pentru a tranșa un conflict între adulți, ci pentru a opri - aici și acum - un proces care produce un prejudiciu real, cumulativ şi dificil reversibil asupra copilului: expunerea repetată la violență psihologică, conflict de loialitate, inducerea fricii și contaminarea copilului cu teme „de adult”, într-un context în care există deja antecedente documentate de violență în familie și încălcarea măsurilor restrictive.

A menționat că, în dreptul național, interesul superior al copilului nu este o formulă declarativă, ci standardul suprem de decizie, cu efect direct asupra modului în care instanța apreciază urgența, proporționalitatea şi eficiența măsurilor dispuse. Legea nr.370/2023 defineşte interesul superior al copilului ca asigurarea condițiilor adecvate pentru creşterea și dezvoltarea armonioasă, raportat la particularitățile individuale şi situația concretă a copilului, iar principiile

ei impun explicit celeritate şi protecția copilului împotriva oricărei forme de violență. În acelaşi sens, Codul familiei consacră prioritatea educației copilului în familie şi protecția intereselor membrilor minori, iar exercitarea drepturilor părinteşti este admisă doar în măsura în care nu lezează copilul.

A declarat că, această limită este formulată fără echivoc în Codul familiei: drepturile părinţilor nu pot fi exercitate contrar intereselor copilului, iar părinții nu pot prejudicia sănătatea fizică şi psihică a acestuia; metodele de educație trebuie să excludă, în mod expres, violența psihică, comportamentul abuziv, insultele şi maltratările. Cu alte cuvinte, chiar dacă ambii părinți au drepturi egale, nici un părinte nu are „dreptul" de a-şi exercita autoritatea parentală prin mecanisme care induc copilului frică, anxietate, vinovăţie sau ostilitate față de celălalt părinte - mai ales atunci când aceste mecanisme apar sincronizat cu un litigiu de familie şi urmăresc (prin efect) să influențeze artificial preferințele copilului.

A notat că, din perspectiva faptelor (aşa cum sunt expuse în sesizările formulate), situația copilului minor Robert depăşeşte nivelul unei simple tensiuni parentale. Copilul este pus în mod repetat în contact cu un discurs încărcat de teme care nu îi aparțin vârstei şi rolului său: locuința, bani „cine are dreptate", „cine e vinovat", „de ce tata nu rămâne", reactivarea unor episoade violente şi traumatice, precum și condiționarea afectivă prin recompense și permisivitate excesivă, urmată de tulburări emoționale (frică, coşmaruri, agitație). Pentru un copil de vârstă preşcolară, asemenea „teme de adult" unde nu doar „aude" conflictul, ci este antrenat să-l ducă mai departe, devenind mesager, martor şi uneori „judecător" al părinților - o formă de parentificare psihologică ce afectează direct sentimentul de securitate şi ataşamentul sănătos.

A învederat că, pe rolul instanței de judecată se află cererea subsemnatei de divorț și stabilirea domiciliului copilului minor cu ultima. Ulterior, după inițierea demersului lui Cojocari Nicolina (inclusiv în contextul în care au existat şi tentative anterioare de divorț), soțul său, Cojocari Petru, a depus o cerere similară/reconvențională, pe care, subsemnata o percepe ca o încercare de a zădărnici divorțul şi de a crea presiune procedurală, inclusiv pentru a nu admite în mod efectiv partajarea bunurilor dobândite în timpul căsătoriei, în special apartamentul în care locuiesc toți 3 (trei): ultima, copilul şi soțul. În acest cadru, copilul devine, în mod nedrept, un instrument într-o strategie de litigiu, ceea ce este incompatibil cu ideea de protecție a minorului şi cu obligația ambilor părinți de a-l feri de conflicte.

A adăugat că, motivul divorțului nu este unul superficial. Dorința ultimei de a se separa se bazează pe faptul că, Cojocari Petru este dependent de alcool şi, pe parcursul căsătoriei, a manifestat comportament agresiv față de ea şi în prezența copilului. Din aceste considerente au existat multiple apeluri la 112 şi intervenții ale poliției, iar într-un final, Petru a fost luat la evidență ca agresor familial. De asemenea, a fost emis ordinul de restricție nr.287 din 01 noiembrie 2025, care a fost încălcat de către Petru, iar cauza privind încălcarea ordinului se află în examinare judiciară.

A susținut că, în plan psihologic, copilul a fost evaluat de specialist, iar concluzia comunicată a fost că Robert se teme de tatăl său, deoarece percepe că tatăl „o bate pe mama". Pentru Cojocari Nicolina acest element este esențial: frica unui copil față de un părinte și asocierea acestuia cu violența reprezintă un semnal de risc şi impune măsuri de protecție şi de prevenire a traumelor.

A indicat că, după depunerea cererii reconvenționale de către Cojocari Petru, acesta a devenit vizibil mai prezent în viața copilului. Cojocari Nicolina nu a interzis contactul, însă a observat că, în această perioadă, Robert a început să formuleze întrebări şi acuzații care nu sunt

potrivite nivelului lui de vârstă şi care, în mod logic, provin din discuțiile şi mesajele tatălui, având ca finalitate să o pună pe ultima într-o lumină negativă.

A relatat că, unul dintre cele mai grăitoare episoade care îi confirmă subsemnatei că, Robert este expus unui discurs indus şi unor teme de adult este întrebarea pe care i-a adresat-o imediat după întâlnirile cu tatăl: „Mama, tata a achitat casa luna asta, de ce el nu rămâne să doarmă?”.

A opiniat că, această formulare nu este una pe care un copil de vârsta lui (născut în 2019) ar putea să o creeze spontan. Robert nu are cum să cunoască noțiuni precum „a achita casa”, „luna asta”, „dreptul de a rămâne să doarmă”, şi nici nu are cum să facă legătura dintre obligații financiare, regimul locuinței şi conviețuirea dintre părinți. Întrebarea are o încărcătură evident conflictuală şi strategică: îl plasează pe copil în postura de „judecător” al relației dintre adulți și îi pune ultimei, ca mamă, o vină implicită - că ea ar fi cea care „îl alungă” pe tata din casă sau „îl împiedică” să stea în locuință.

Mai important, acest mesaj nu apare izolat şi nici întâmplător. El a apărut imediat după vizitele cu tatăl, în mod special în proximitatea datelor de 06 februarie 2026 şi 10 februarie 2026, când, la revenirea copilului, a observat că Robert revine cu întrebări şi afirmații care depăşesc universul lui de vârstă şi care coincid, ca tematică, cu miza reală a litigiului: divorțul, domiciliul copilului şi, în mod indirect, controlul asupra bunurilor comune (inclusiv apartamentul în care locuiesc).

A comunicat că, în realitate, copilul nu are de ce să poarte această povară și nici nu trebuie să fie pus în situația de a „„negocia” cu ultima, prin întrebări, dreptul tatălui de a sta în casă. Asemenea discuții îl expun pe Robert unui conflict de loialitate și îl fac să simtă că trebuie să „țină partea” unui părinte împotriva celuilalt. Mai mult, prin această întrebare copilul este, practic, transformat într-un mesager al tatălui: el aduce în casă o temă care aparține exclusiv adulților şi care este direct legată de strategia tatălui în proces - anume, să creeze percepția că ultima „împiedică” tatăl, că ea „obstrucționează” şi că, prin urmare, copilul ar trebui să fie stabilit cu tatăl.

Prin urmare, a solicitat ca autoritățile competente să trateze acest episod ca indicator de *alienare parentală şi violență psihologică*, deoarece:

- introduce copilul în conflictul dintre adulți prin teme financiare şi patrimoniale;
- îl pune să formuleze reproşuri şi întrebări cu subtext acuzator față de mamă;
- urmăreşte, prin efect, deteriorarea relației copil-mamă şi crearea artificială unei preferințe pentru tată;
- este sincronizat cu demersurile judiciare ale tatălui şi cu interesul său de a obține o hotărâre privind domiciliul minorului în favoarea sa.

Mai mult, după întâlnirile cu tatăl, Robert formulează întrebări care sunt incompatibile cu nivelul lui de vârstă şi care trădează faptul că a fost expus unor discuții de adult. Cel mai grav exemplu este întrebarea pe care i-a adresat-o: dacă „a mai rămas sânge pe pereți” de la incidentul din 01 noiembrie 2025, când a fost emis ordinul de restricție nr.287.

A opiniat că, această întrebare nu este una care să apară natural la un copil şi este cu atât mai relevantă cu cât:

- din data incidentului şi până în prezent, Robert nu a vorbit niciodată despre acel eveniment şi nu a revenit asupra lui prin întrebări sau amintiri;
- în ziua respectivă, deşi Petru s-a năpustit asupra ei, a încercat să îl protejeze pe Robert și să nu asiste: l-a dus în odaia lui, tocmai pentru a-l feri de conflict;

- în circumstanțe care i-au rămas necunoscute subsemnatei, în momentul în care a fugit afară ca să poată apela poliția, la revenire a găsit sânge pe perete şi pe hainele copilului, fără să înțeleagă atunci de unde proveneau; ulterior a observat că Petru avea o leziune/urme la ochiul stâng, deşi la ieşirea ultimei nu avea nimic vizibil.

Tocmai pentru că acel episod a fost unul traumatic şi tensionat, faptul că Robert revine brusc cu o întrebare atât de specifică („sânge pe pereți") la luni distanță, fără să fi avut anterior astfel de preocupări, îi indică în mod rezonabil că subiectul a fost reactivat şi discutat cu el de către tată, într-un context pe care ea nu îl cunoaște și pe care nu îl controlează. Robert nu avea nici un motiv să formuleze o asemenea întrebare dacă nu era expus unor discuții despre incident, iar introducerea deliberată a acestui subiect în conversațiile cu copilul are un efect previzibil: îi reaprinde frica, îi creează confuzie şi îl pune într-o poziție de a o percepe pe ea/mama ca sursă a conflictului, deşi conflictul a fost generat de comportamentul agresiv al tatălui.

A susținut că, prin această conduită, Cojocari Petru nu doar că îl implică pe copil în conflictul dintre adulți, dar îl și foloseşte pentru a construi un „dosar emoțional" împotriva ultimei: copilul este determinat să repete idei care o plasează într-o lumină negativă („mama nu permite", „mama nu lasă"), iar tatăl îşi atribuie rolul de părinte „bun" şi „permisiv". Aceasta reprezintă, în esență, o influențare psihologică ce degradează relația ei cu copilul şi este un indicator serios de alienare parentală, mai ales prin corelația temporală clară: mesajele apar imediat după vizite şi se intensifică exact în perioada în care tatăl urmăreşte o soluție judiciară privind domiciliul minorului cu el.

A menționat că, un alt episod care se repetă și care i se pare extrem de relevant pentru a înțelege mecanismul de influențare este cel legat de telefon, de accesul nelimitat la acesta şi de jocul Roblox. Robert îi spune, cu insistență, după vizitele cu tatăl, că „vrea la tata" deoarece „tata îi dă telefonul", „i-a făcut parolă", „deschide cu degetul lui" şi se joacă „cât vrea". În mod particular, faptul că minorul descrie explicit accesul prin amprentă („degetul tatei") indică nu o întâmplare, ci o setare intenționată, adică o modalitate prin care tatăl îi creează copilului sentimentul că are un „drept" şi un „privilegiu" exclusiv la telefonul tatălui, asociat direct cu ideea: „la tata e libertate, la mama sunt restricții".

A indicat că, copilul îi reproşează că „nu-l las pe tata", că „nu-i permite să stea în casă" sau că „că din cauza mea nu poate să stea cu tata", deşi ultima nu a urmărit să întrerupă relația copilului cu tatăl, iar limitele au apărut în contextul real al măsurilor de protecție și al istoricului de agresivitate. A atras atenția că, după înaintarea cererii reconvenționale Cojocari Petru nu s-a mai prezentat în stare de ebrietate și ea nu i-a interzis niciodată să se vadă cu Robert. Dar, subsemnata observă că tatăl îşi construieşte o imagine de „părinte permisiv" (timp nelimitat pe telefon, jocuri, promisiuni), iar pe ultima o plasează în rolul de „părinte rău" care „nu permite". Această schemă este clasică pentru inducerea conflictului de loialitate: copilul este împins să aleagă între părinți, să se simtă vinovat şi să îşi modifice ataşamentul în funcție de recompense şi de mesajele negative despre celălalt părinte.

A opiniat că, pentru ea este evident că aceste comportamente nu sunt întâmplătoare şi nici „spontane" din partea copilului. Ele apar anume în contextul în care tatăl urmăreşte o soluție judiciară favorabilă privind domiciliul minorului. Un copil nu trebuie să fie folosit ca mijloc de probă și nu trebuie încărcat cu teme de adult (bani, cine „achită casa", cine „are dreptul să stea în locuință", cine „interzice"). Aceste mesaje afectează direct echilibrul emoțional al copilului şi îi deteriorează relația cu ea, părintele rezident, care îi asigură stabilitatea zilnică.

Prin urmare, a solicitat ca această situație să fie tratată ca o problemă de protecție a copilului, nu ca o simplă ceartă conjugală. Scopul lui Cojocari Nicolina este stoparea influențării

copilului, documentarea obiectivă a riscurilor psiho-emoționale și restabilirea unei relații sănătoase, în care copilul să poată avea legături cu ambii părinți fără frică, fără presiune şi fără denigrarea mamei.

A indicat că, în speță, există un complex de indici: istoric de intervenții, ordin anterior (menționat ca încălcat), frica minorului față de tată asociată cu violența, precum și indicatori de influențare psihologică manifestați imediat după întâlniri. Într-o procedură de protecție, acestea sunt exact elementele pe care instanța trebuie să le trateze ca semnale de risc, nu ca „teme de amânare".

A notat că, măsurile pe care instanța le poate dispune sunt enumerate expres în art.278[7] Cod de procedură civilă şi în art.15 din Legea nr.45/2007 (părăsirea temporară a locuinței, păstrarea distanței, interdicția oricărui contact, interzicerea apropierii de anumite locuri, stabilirea unui regim temporar de vizitare, obligarea la consiliere/tratament etc.).

Astfel, Legea nr.45/2007 cere reacție imediată şi chiar obligă poliția să emită ordinul de restricție de urgență atunci când există o bănuială rezonabilă şi pericol iminent, definind explicit „situația critică" ca pericol inclusiv pentru integritatea psihică. Dacă asemenea standard este valabil la nivel administrativ, cu atât mai mult standardul trebuie aplicat judiciar atunci când, potrivit cererii, copilul prezintă deja semne de frică şi destabilizare.

A susținut că, prin prisma cadrului legal intern, instanța are competență și obligație de soluționare urgentă, temei clar de calificare a faptelor ca violență psihologică și instrumente expres prevăzute de lege pentru a securiza copilul. Prin prisma standardelor CEDO şi a Convenției de la Istanbul, statul trebuie să asigure protecție efectivă și imediată, iar întârzierile sau formalismul probator care lasă copilul expus riscului sunt incompatibile cu statul de drept.

De aceea, în logica unei evaluări „prima facie" a riscului, cererea trebuie admisă, iar ordonanța de protecție emisă pe termenul maximal inițial prevăzut de lege (până la 3 luni), cu aplicarea măsurilor solicitate în raport cu minorul şi cu posibilitatea de prelungire repetată dacă pericolul persistă ori dacă se constată nerespectarea condițiilor impuse.

În concluzie, Cojocari Nicolina, ca reprezentant legal al pretinsei victime minore, Cojocari Robert a solicitat admiterea prezentei cereri și emiterea ordonanței de protecție pe un termen maxim de până la 3 (trei) luni.

I.I. Încheierea primei instanțe: Prin încheierea din 17 februarie 2026 a Judecătoriei Chişinău, sediul Centru, s-a respins ca neîntemeiată cererea depusă de Cojocari Nicolina, în calitate de reprezentant legal al pretinsei victime minore Cojcari Robert, cu participarea intervenienților accesorii Inspectoratul de Poliție sectorul Ciocana și Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sectorul Ciocana, privind aplicarea măsurilor de protecție împotriva acțiunilor presupusului agresor Petru Cojocari.

I.II. Recursul declarat: Nefiind de acord cu încheierea primei instanțe, la 21 februarie 2026 Cojocari Nicolina, în interesele copilului Cojcari Robert, prin intermediul avocatului Musteață Eugeniu, a depus cerere de recurs împotriva încheierii din 17 februarie 2026 a Judecătoriei Chişinău, sediul Centru.

În argumentarea recursului declarat, partea recurentă a reiterat circumstanțele de fapt și drept indicate în cererea privind aplicarea măsurilor de protecție, respectiv a menționat caracterul neîntemeiat al încheierii primei instanțe, bazat pe aprecierea eronată a faptelor constatate.

Suplimentar invocând că, motivul separării și al procedurilor judiciare subsecvente nu este unul superficial ori „de confort", ci are la bază un istoric de comportament agresiv al intimatului, inclusiv pe fondul consumului de alcool, cu episoade care au impus apeluri la 112, intervenții ale poliției și, în final, înregistrarea acestuia în evidențe ca agresor familial. În acest

context, la 01.11.2025 a fost emis Ordinul de restricție de urgență nr. 287, prin care organul de poliție a dispus măsuri tipice de urgență – inclusiv înlăturarea imediată a agresorului din locuința comună și interdicții de contact –, iar ulterior s-a invocat încălcarea acestuia, aspect care, prin el însuși, indică persistența riscului și insuficiența autoreglării conduitei intimatului. Aceste antecedente nu sunt „istorie moartă": ele constituie fundalul psihologic și comportamental pe care se suprapun conduitelor actuale ale intimatului, pentru că un părinte care a ajuns în situația aplicării unui ordin de restricție (și încă mai grav – al încălcării lui) nu poate pretinde, în mod credibil, că în prezent copilul este expus doar unei „dispute parentale obișnuite". În astfel de familii, violența se reconfigurează frecvent în forme mai greu de probat prin urme fizice, dar devastatoare pentru copil: presiune psihologică, inducerea fricii, culpabilizare, transformarea minorului în mesager și martor al conflictului.

Menționează că minorul Cojocari Robert nu poate fi tratat ca un simplu „subiect" al unui conflict între adulți, ci ca titular autonom de drepturi și, mai mult, ca victimă-copil în sensul legii speciale. Legea nr. LP45/2007 definește în mod explicit „victimă-copil" ca persoana sub 18 ani care a fost supusă ori a fost martoră la acte de violență împotriva femeilor și/sau violență în familie. Prin urmare, chiar și în ipoteza în care instanța ar fi ezitat să califice integral conduita ca agresiune directă asupra minorului, simplul fapt că acesta este expus, în mod repetat, la scenarii, mesaje, tensiuni și conduite de intimidare/inducere a fricii (inclusiv prin telefon) îl plasează sub protecția regimului de urgență al Legii nr. 45/2007. Mai mult, aceeași lege extinde protecția exact asupra domeniului ignorat de instanța de fond: prejudiciul moral este definit ca suferință fizică și/sau psihică ce conduce inclusiv la frică, înjosire, incapacitate de apărare, frustrare. Totodată, „situația de criză/situația critică" este definită ca totalitatea circumstanțelor care prezintă pericol iminent pentru viață și/sau integritatea fizică și/sau psihică, necesitând intervenție urgentă prin măsuri de protecție. Așadar, standardul legal nu este „urme corporale sau nimic", ci risc iminent asupra integrității psihice, iar atunci când copilul este folosit ca instrument de presiune și este programat să se teamă de mamă, prejudiciul psihic nu este un risc abstract, ci o consecință previzibilă și cumulativă. Această abordare este consolidată de Legea nr. LP370/2023 privind drepturile copilului, care definește „interesul superior al copilului" ca asigurarea condițiilor adecvate pentru creștere și dezvoltare armonioasă, ținând cont de particularitățile individuale și de situația concretă. Legea impune, ca principii obligatorii pentru orice decizie privind copilul, atât celeritatea, cât și protecția împotriva abuzului, neglijării, exploatării și oricărei forme de violență asupra copilului. În plus, statul garantează dreptul copilului la viață și la inviolabilitatea fizică și psihică. Iar contactele copilului cu părinții sunt recunoscute ca drept, însă numai în măsura în care nu contravin interesului superior; separarea de un părinte este permisă atunci când este necesară în interesul superior al copilului. Consecința juridică este directă: instanța nu poate absolutiza „dreptul de a comunica liber" al părintelui atunci când conținutul comunicării și modalitatea ei produc copilului frică, conflict de loialitate și deteriorarea atașamentului; dimpotrivă, instanța este obligată să calibreze contactul astfel încât să fie compatibil cu interesul superior și cu inviolabilitatea psihică.

Solicită admiterea recursului, casarea încheierii primei instanțe cu soluționarea problemei în fond și emiterea ordonanței de protecție cu aplicarea, pe un termen apreciat de instanță ca necesar (în limitele legii), a unor măsuri concrete și proporționale violenței aplicate.

III. Termenul de declarare a recursului și procedura de judecare a recursului:

În conformitate cu art. 425 Cod de procedură civilă al RM, **termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.**

Ținând cont de faptul că, încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Centru a fost pronunțată

la 17 februarie 2026, iar cererea de recurs a fost depusă la 21 februarie 2026, Colegiul civil constată că recursul a fost declarat în termenul prevăzut de Lege.

În temeiul art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă al RM, este întemeiat a reține că, întru pregătirea examinării recursului, s-a expediat în adresa intimatului/intimaților și altor participanți copia cererii de recurs împreună cu înscrisurile anexate și s-a acordat termen p**entru prezentarea referinței la cererea de recurs,** explicând că neprezentarea în termen a referinței asupra cererii de recurs nu împiedică soluționarea cauzei în baza materialelor din dosar.

În același timp, participanții la proces au fost informați **despre stabilirea termenului de judecare a recursului și despre faptul că se va examina fără participarea părților**, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității.

În cadrul examinării recursului declarat: Prin referința depusă la 2 și 30 martie 2026, intimatul Cojocari Petru, reprezentat de avocații împuterniciți, a solicitat respingerea recursului și menținerea încheierii instanței de fond, ca fiind legală și întemeiată.

Prin referința depusă la 2 martie 2026, OSS al SP-2 al IP Ciocana comisar Olga Iudin, indică asupra faptului că, în gestiune sa, spre examinare, a parvenit materialul înregistrat în R-2 al IP Ciocana cu nr. 1890 din 13.02.2026, precum că Cojocari Nicolina a.n. 1992, dom. mun. Chișinău, str. M. Sadoveanu 4/3, ap. 55, se plînge pe acțiunile pretins ilegale ale soțului Cojocari Petru a.n. 1992, cu care se află în litigiu de divorț, în acțiunile căruia ultima perioadă de timp a constatat un șir de comportamente care au efect dezechilibrarea emoțională a copilului minor Cojocari Robert și plasarea acestuia într-un conflict de loialitate și compromiterea relației copil-mamă, îl manipulează prin mesaje de adult transmise copilului pe promisiuni, recompense și pe ideea repetată că mama copilului este de vină pentru conflictul dintre părinți.

În urma evaluării chestionarului din data de 19.02.2026, privind riscurile în cazurile de violență în familie, nu s-a constatat nivel de risc în familia dată, din acest motiv în privința lui Cojocari Petru a.n.1992, nu a fost emis un ordin de restricție de urgență, a fost adus la cunoștință prevederile Legii nr. 45-XVI din 01.03.2007, cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, drepturile și obligațiile victimilor violenței în familie, în continuare este monitorizată familia dată, totodată în conformitate cu prevederile Legii cu nr. 140 din 14.06.2013, privind protecţia specială a copiilor aflaţi în situaţie de risc, a fost sesizat Direcția pentru Protecţia Drepturilor Copilului, sec. Ciocana în scopul verificării la domiciliu și acordarea serviciilor de asistență necesară, în conformitate cu legislația în vigoare, Cojocari Nicolina a fost informată despre serviciile Centrului de Justiție Familiară, totodată i s-a recomandat să se adreseze către un mediator pentru soluționarea flagelului dat.

II. Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curții de Apel Centru, examinând legalitatea și temeinica încheierii judecătorești contestate cu recurs, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și în baza materialelor din dosar, ajunge la concluzia că recursul nu este întemeiat și urmează a fi respins cu menținerea încheierii primei instanțe, având în vedere faptele constatate și concluziile reținute **infra.**

În drept, în conformitate cu art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității şi fără participarea părților.

În conformitate cu art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii este în drept **să respingă recursul şi să mențină încheierea.**

În temeiul art. 8 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor omului şi libertăţilor fundamentale, orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. Nu este admis amestecul unei autorități publice în executarea acestui drept decît în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

În temeiul art. 24 alin. (1) din Constituţia Republicii Moldova, statul garantează fiecărui om dreptul la viaţă şi la integritate fizică şi psihică.

În temeiul art. 49 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, statul facilitează, prin măsuri economice şi prin alte măsuri, formarea familiei şi îndeplinirea obligaţiilor ce îi revin.

În temeiul art. 118 alin. (1) CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În conformitate cu art. 278^3 alin. (1)-(2) Cod de procedură civilă, cererile privind aplicarea măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie se examinează de instanțele judecătorești conform normelor generale ale prezentului cod, cu excepțiile și completările stabilite în prezentul capitol și în legislația de prevenire și combatere a violenței în familie. (2) Instanța examinează cererea de aplicare a măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie cu participarea victimei și a persoanelor interesate. În calitate de persoane interesate pot fi atrase în proces oricare dintre instituțiile abilitate prin lege cu funcții de prevenire și combatere a violenței în familie, în funcție de circumstanțele individuale ale cazului.

În conformitate cu art. 278^4 alin. (1) Cod de procedură civilă, cererea privind aplicarea măsurilor de protecție se depune la instanța judecătorească de către victimă personal sau prin reprezentant. În caz de imposibilitate a depunerii cererii de către victimă din motive de sănătate, vârstă, din alte motive întemeiate, la solicitarea ei, cererea privind aplicarea măsurilor de protecție poate fi depusă în interesele victimei de către organul de poliție, organul de asistență socială sau de către procuror. Cererea privind aplicarea măsurilor de protecție în interesele copilului sau ale persoanei în privința căreia a fost instituită o măsură de ocrotire poate fi depusă de autoritatea tutelară, persoana însărcinată cu ocrotirea persoanei aflate sub ocrotire, de procuror sau de orice altă persoană care justifică un interes privind apărarea și protecția personală sau patrimonială a persoanei aflate sub ocrotire și în lipsa solicitării din partea victimei sau a reprezentantului ei legal.

În temeiul prevederilor art. 278^6 alin. (3) Cod de procedură civilă, **declarația victimei este suficientă pentru emiterea ordonanței de protecție în caz de pericol iminent de comitere a violenței fizice.**

Potrivit dispozițiilor art. 278^7 alin. (1)-(3) Cod de procedură civilă, instanța de judecată emite în 24 ore de la primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecție, o încheiere prin care admite sau respinge cererea.

În conformitate cu art. 2 din Legea cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei împotriva femeilor și violenței în familie nr. 45 din 1 martie 2007, și în sensul prezentei legi, următoarele noţiuni semnifică: **violenţă în familie** – **acte de violenţă fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică,** cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv ameninţarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privinţa altui membru al aceleiaşi familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral; **violenţă fizică -** vătămare intenţionată a integrităţii corporale ori a sănătăţii prin lovire, îmbrîncire, trîntire, tragere de păr, înţepare, tăiere, ardere, strangulare, muşcare, în orice formă şi

de orice intensitate, prin otrăvire, intoxicare, alte acţiuni cu efect similar; **violenţă psihologică –** provocarea suferinței psihice și/sau a stării de tensiune, impunerea voinței ori a controlului, intimidarea, inclusiv prin utilizarea tehnologiei informației și/sau a comunicațiilor electronice, manifestate prin acte de: înjurare; insultare; luare în derâdere; poreclire; șantajare; distrugere demonstrativă a obiectelor; implicare în viața personală; gelozie; izolare prin detenție, inclusiv în locuința familiei; izolare de prieteni, de comunitate; interzicere a contactării altor membri ai familiei, inclusiv creare de impedimente în întrevederea părinților și copiilor; privare de acces la informație; interzicere, creare de impedimente sau control al accesului la rețelele de socializare; interzicere și/sau creare de impedimente în realizarea profesională ori în urmarea programului de studii/programului de formare profesională; amenințare cu moartea ori cu vătămare a integrității corporale; amenințare cu răspândirea, fără consimțământ, a informației despre viața intimă, privată și/sau de familie; persecutare; deposedare de acte de identitate; afișare ostentativă a armelor sau lovire a animalelor domestice; alte acte cu efect similar; **violenţă economică** - privare de mijloace economice, inclusiv lipsire de mijloace de existenţă primară, cum ar fi hrană, medicamente, obiecte de primă necesitate; abuz de variate situaţii de superioritate pentru a sustrage bunurile persoanei; interzicere a dreptului de a poseda, folosi şi dispune de bunurile comune; control inechitabil asupra bunurilor şi resurselor comune; refuz de a susţine familia; impunere la munci grele şi nocive în detrimentul sănătăţii, inclusiv a unui membru de familie minor; alte acţiuni cu efect similar;

În conformitate cu art. 3 din Legea cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și violenței în familie nr. 45 din 01 martie 2007, (1**) Subiecţi ai violenţei în familie** sînt agresorul şi victima membri ai aceleiaşi familii.

(1/1) Subiecții violenței împotriva femeilor sunt agresorul și victima. [Art.3 al.(11) introdus prin LP231 din 15.08.24, MO355-357/15.08.24 art.561; în vigoare 15.08.24]

(2) **Membri de familie,** în sensul prezentei legi, sînt: **a) în condiţia de conlocuire:** *persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, sub tutelă şi curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, rudele, afinii lor, soţii rudelor, persoanele aflate în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj) sau dintre părinţi şi copii;*

b) în condiţia de locuire separată: *persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, rudele, afinii lor, copiii adoptivi, persoanele aflate sub curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, persoanele care se află ori s-au aflat în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj).*

În temeiul art.12 alin. (1) din Legea cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și violenței în familie, **victima are dreptul să sesizeze orice caz de violență împotriva femeilor și de violenţă în familie şi să solicite protecţie.**

În acest sens, este întemeiat a statua că, scopul adoptării Legii nr. 45 din 01 martie 2007 a fost și este întru consolidarea, ocrotirea și sprijinirea familiei, asigurarea respectării principiilor fundamentale ale legislației cu privire la familie, realizarea egalității de gen între femei și bărbați ca element-cheie în prevenirea violenței asupra femeilor, precum și faptul că violența în familie afectează femeile în mod disproporționat, iar, prin aplicarea măsurilor de protecție, asupra victimei se urmărește înlăturarea pericolului de a fi supusă violenței sau altor acțiuni ilegale din partea agresorului, or este pusă în pericol viața și sănătatea victimei, în prevenirea unor noi acte de violență asupra victimei și/sau asupra altor membri ai familiei, precum și în prevenirea distrugerii bunurilor victimei, a averii comune a familiei.

Colegiul consideră întemeiat să menționeze că declarația independentă a victimei este suficientă și nu necesită prezentarea altor probe pentru emiterea ordonanței de protecție doar în

caz de pericol iminent de comitere a violenței fizice, care presupune că aceste acte s-au produs deja și se pot repeta.

Determinând faptul existenței violenței psihologice, care ar necesita emiterea ordonanței de protecție, urmează a fi luat în calcul faptul că, din definiția legală a acestui tip de violență rezultă că *manifestările descrise de legiuitor trebuie să se desfășoare pe o perioadă de timp suficient de lungă ca să determine crearea unei stări de suferință psihologică victimei, respectiv să prezinte caracter repetitiv și de intensitate care să conducă la formarea în plan psihic a credinței sincere că aceste violențe sunt reale*.

În același timp, nu orice divergențe, contradicție sau stare de tensiune constituie în sine formă de violență psihologică în lipsa intenției agresorului de a-i cauza victimei vreo suferință. La fel, în cadrul examinării cererii privind emiterea ordonanței de protecție este întemeiat a verifica dacă, sub pretextul existenței violenței în familie și solicitarea aplicării măsurilor de protecție, nu se urmărește soluționarea altor litigii ce există între membrii familiei.

Analizând încheierea supusă recursului, în baza materialelor cauzei, explicațiilor făcute de părți în fața instanței de fond și în recurs, Colegiul civil constată după cum urmează:

Din materialele dosarului se constată că Cojocari Nicolina, ca reprezentant legal al pretinsei victime minore, Cojocari Robert și presupusul agresor Cojocari Petru se află în relație de căsătorie din 18 septembrie 2018, fapt confirmat prin copia certificatului de căsătorie seria CS-V 1504262, nr.850 (f.d.10), iar **la moment, părțile** se află în **proces de divorț,** *fiind inițiată în instanță cauza civilă privind desfacerea căsătoriei și stabilirea domiciliului copilului minor pendinte la Judecătoria Chișinău (sediul Centru).*

La fel din materialele cauzei rezultă că, Cojocari Petru și Cojocari Nicolina au în comun copilul minor: Cojocari Robert, a.n. 04.11.2019 (f.d.11), respectiv aceștia sunt subiecți ai violenței în familie, în sensul art. 3 alin. (2) lit. a) din Legea cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie.

În același timp, este întemeiat a reține că, anterior, pretinsa victimă Cojocari Nicolina, în nume propriu și în interesele copilului minor, Cojocari Robert, la 06 noiembrie 2025 a mai depus cerere de eliberare a ordonanței de protecție, pe care ulterior și-a retras-o benevol, în urma acordului/înțelegerii comune încheiat/ă în scris cu soțul său, fiind asistată și de avocatul Lupușor Dumitru (f.d.59-60).

În baza probelor administrate cu înscrisuri, cât și din declarațiile părților rezultă că, la moment soții Cojocari **locuiesc separat.**

Așadar, ca temei de solicitare a eliberării ordonanței, pretinsa victimă a invocat faptul că minorul este supus unor acte de violență psihologică, manifestate prin instrumentalizarea acestuia în conflictul conjugal și procesual, implicarea sa în disputele dintre adulți, inclusiv pe aspecte financiare și patrimoniale, precum și prin acțiuni orientate spre deteriorarea relației copil–mamă și crearea artificială a unei preferințe în favoarea tatălui, presupusul agresor. Totodată, s-a susținut că aceste comportamente ar urmări obținerea unei hotărâri privind stabilirea domiciliului copilului minor la tată.

În acest context, Cojocari Nicolina, în calitate de reprezentant legal al pretinsei victime minore, Cojocari Robert, s-a adresat în mod repetat, inclusiv la data de 16 februarie 2026, cu o cerere prin care a solicitat aplicarea măsurilor de protecție în temeiul legislației privind prevenirea și combaterea violenței în familie, solicitând emiterea unei ordonanțe de protecție împotriva acțiunilor presupusului agresor, Cojocari Petru.

Raportând la caz prevederile legale reținute supra, Colegiul constată că instanța de fond corect a reținut toate circumstanțele cauzei și a luat în considerație toate probele

prezentate pentru a ajunge la concluzia de a respinge cererea privind emiterea unei ordonanțe de protecție.

În acest sens, Colegiul menționează că, în prezenta speță nu a fost confirmat faptul aplicării violenței fizice sau psihice în privința minorului Cojocari Robert de către presupusul agresor - tatăl său Cojocari Petru. Or, din probatoriul administrat la materialele cauzei nu a putut identifica nici o circumstanță, în baza căreia ar putea fi determinată existența și aplicarea violenței fizice și psihice, sau pericolului aplicării violenței.

Se evidențiază că, prin cererea de recurs depusă, s-a invocat dezacordul cu încheierea emisă din motiv că, la examinarea cererii de aplicare a măsurilor de protecție instanța de fond a dat o apreciere greșită circumstanțelor cauzei.

Colegiul statuează că instanța de fond a constatat corect circumstanțele cauzei și a stabilit faptul că pretinsa victima nu a probat că în privința sa sau a copilului minor au fost aplicate acte de violență din partea presupusului agresor Cojocari Petru, care i-au provocat suferințe fizice sau de altă natură.

Alegațiile invocate în cererea de recurs cu privire la faptul că în ultima perioadă Cojocari Robert ar fi agresat psihic de către tatăl său Cojocari Petru, nu pot constitui temei de admitere a cererii de recurs în situația în care din materialele cauzei anexate la dosar nu s-a constatat existența unor amenințări directe asupra vieții sau sănătății minorului Cojocari Robert, iar simpla declarație a mamei minorului Cojocari Robert – Cojocari Nicolina, referitor la aplicarea unor forme de violență menționate supra sa de către tatăl Cojocari Petru, nu poate conduce neapărat la necesitatea emiterii unei ordonanțe de protecție, or, între părinții minorului Cojocari Robert, există un conflict familial semnificativ, generat de neînțelegeri privind determinarea domiciliului copilului minor.

În aceiași ordine de idei, Colegiul constată caracterul întemeiat al concluziei instanței de fond, că prezenta cerere de eliberarea a ordonanței de protecție este determinată de existența între părți a litigiului ce ține de desfacerea căsătoriei și stabilirea domiciliului copilului, fapte confirmate prin declarațiile părților depuse în cadrul ședinței de judecată, fapt ce denotă existența unei situații tensionate între părinți, susceptibilă să influențeze de ambele părți starea emoțională și echilibrul psihologic al copilului.

Potrivit notei informative cu privire la interviul de protecție a copilului Cojocari Robert, din 07 noiembrie 2025 efectuat de psihologul Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului, sector Ciocana, Botnari Ina s-a stabilit că, „**la momentul discuției starea psiho-emoțională a copilului era stabilă**, copilul a fost deschis spre comunicare. Cu privire la cele relatate, copilul Cojocari Robert, a.n.:04.11.2019, s-a arătat afectat de situația creată, astfel acționând în interseul superior al copilului (psihologul) a considerat că copilul nominalizat are nevoie să beneficieze de asistență psihologică

Subsidiar, **s-a recomandat părinților** să dea dovadă de **flexibilitate și efort** în vederea dezvoltării abilității **de a comunica una cu altul**, să **evite situațiile de conflict în prezența copilului**, ca să nu pericliteze echilibrul psihic și starea sufletească a acestuia" (f.d.16).

Astfel, potrivit notei informative efectuat de psihologul Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului, sector Ciocana, Botnari Ina, în urma realizării interviului de protecție a minorului, Cojocari Robert, *ca urmare a sesizării parvenite* de la Centrul de Justiție Familială al Poliției, nr.384 din 04 noiembrie 2025 (f.d.15) nu se atestă că copilul minor ar fi fost supus cărorva acte de violență psihologică din partea presupusului agresor/tată.

Totodată, se reține că, acest interviu de protecție a fost efectuat tocmai la 07 noiembrie 2025 și se referă la starea psiho-emoțională a copilului reflectată anume la acea dată (care și atunci era stabilă).

Reieșind circumstanțele de fapt constatate, Colegiul reține ca întemeiată concluzia instanței de fond precum că, din discuțiile părților litigante și modalitate de exprimare, comunicare nu rezultă că Cojocari Petru dorește să aplice violență fizică sau psihologică asupra copilului său minor, acesta doar manifestă intenția ca copilul să locuiască cu acesta și insistă asupra faptului ca fiul minor să meargă la domiciliul tatălui.

Astfel, studiind circumstanţele cauzei în raport cu normele legale, instanţa de recurs reţine ca întemeiată concluzia instanţei de fond cu privire la respingerea cererii de aplicare a măsurilor de protecţie a victimei violenţei în familie, având în vedere că în speţă s-a stabilit lipsa iminenței unui pericol real în raport cu pretinsa victimă, având în vedere faptul că, de fapt între ambii părinți există un litigiu de familie, generat de existența altor categorii de litigii, care nu implică necesitatea impunerii măsurilor de protecție, comportând interese contradictorii.

Totodată, instanța de fond temeinic a conchis asupra lipsei probelor privind deţinerea calităţii de agresor şi victimă de către persoanele presupuse a fi implicate în actul de violenţă în familie, existenţa de facto a violenţei în familie şi forma de manifestare a acesteia.

De menționat că, că scopul eliberării ordonanței de protecție constă în prevenirea unui risc real şi imediat, în cazul în care acțiunile agresorului prezintă pericol viaţa şi sănătatea victimei, în asigurarea de urgenţă a protecţiei victimei, în preîntîmpinarea unor noi acte de violenţă asupra victimei şi/sau asupra altor membri ai familiei, precum şi în prevenirea distrugerii bunurilor victimei, a averii comune a familiei. Situație ce la caz nu a fost constatată și confirmată prin probe pertinente și concludente în acest sens, or, divergențele dintre soții aflați în proces de divorț denotă existența unei situații tensionate între părinți.

La caz, circumstanțele relevate în cererea înaintată, în ședința de judecată, dar și în cererea de recurs nu prezintă iminența comiterii violenței fizice sau psihologice asupra minorului Cojocari Robert, ci se referă la conflicte între mama și tatăl copilului minor care rezultă din lipsa unui acord privind stabilirea domiciliului permanent al copilului și din neclaritatea graficului de întrevederi, care urmează a fi stabilit de către Direcția de Asistență Socială și Protecția Familiei sau, după caz, printr-o hotărâre a instanței competente.

Prin urmare, conflictul are o natură preponderent familială și parentală, specifică proceselor de separare, fără a fi probată existența unor acțiuni violente sau comportamente abuzive din partea tatălui care ar impune intervenția imediată a instanței prin măsuri de protecție. În aceste condiții, cererea privind eliberarea ordonanței de protecție nu se justifică, urmând ca eventualele aspecte privind exercitarea autorității părintești, domiciliul copilului și programul de vizite să fie soluționate în cadrul procesului civil aflat pe rol.

Argumentele recurentei precum că *există o evaluare psihologică care reflectă starea psiho-emoțională a copilului* minor, se combat prin explicațiile *reprezentantului intervenientului accesoriu Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului, sector Ciocana* - psihologul Botnari Ina, care a declarat în cadrul dezbaterilor judiciare că, **nota informativă cu privire la interviul de protecție** a copilului Cojocari Robert, din 07 noiembrie 2025 efectuat nemijlocit de ultima, **nu reprezintă o evaluare psihologică** în privința minorului.

Este întemeiat a reține că, psihologul clinician, master în psihologie clinică și consiliere psihologică, Bulgaru Ala, a recomandat:

- stabilirea unui program de relaționare clar, predictibil și constant al minorului Cojocari Robert cu ambii părinți, care să asigure menținerea unui contact regulat și de calitate cu părintele

cu care nu va locui preponderent, în vederea susținerii atașamentului securizat și a echilibrului emoțional al copilului;

- evitarea expunerii minorului la conflicte interparentale, discuții tensionate sau mesaje de tip loialitate divizată, precum și susținerea unei comunicări parentale funcționale și cooperante, centrate pe interesul superior al copilului și pe nevoile sale emoționale și de dezvoltare;

- monitorizarea adaptării emoționale a minorului în contextul separării parentale și, la necesitate, includerea copilului într-un proces de consiliere psihologică de suport, cu scopul facilitării exprimării emoțiilor, reducerii anxietății și consolidării sentimentului de siguranță și stabilitate (f.d.31-43).

În recurs, instanța reține că, nemijlocit OSS al SP-2 al IP Ciocana comisar Olga Iudin, indică asupra faptului că, în procedura sa, spre examinare, a parvenit materialul înregistrat în R-2 al IP Ciocana cu nr. 1890 din 13.02.2026, precum că Cojocari Nicolina a.n. 1992, dom. mun. Chișinău, str. M. Sadoveanu 4/3, ap. 55, se plînge pe acțiunile pretins ilegale ale soțului Cojocari Petru a.n. 1992, cu care se află în litigiu de divorț, în acțiunile căruia ultima perioadă de timp a constatat un șir de comportamente care au efect dezechilibrarea emoțională a copilului minor Cojocari Robert și plasarea acestuia într-un conflict de loialitate și compromiterea relației copil-mamă, îl manipulează prin mesaje de adult transmise copilului pe promisiuni, recompense și pe ideea repetată că mama copilului este de vină pentru conflictul dintre părinți.

Corespunzător, în urma evaluării chestionarului din data de 19.02.2026, privind riscurile în cazurile de violență în familie, reprezentantul organului de poliție a conchis că, **nu s-a constatat nivel de risc în familia dată, din acest motiv în privința lui Cojocari Petru a.n.1992, nu a fost emis un ordin de restricție de urgență**.

În continuare, instanța de recurs respinge argumentele recurentului privind necesitatea aplicării măsurilor de protecție față de pretinsa victimă minoră, Cojocari Robert or, la caz, nu se atestă iminența unui pericol real a vieții și sănătății copilului minor.

Astfel, deoarece instituția aplicării măsurilor de protecție a victimelor violenței în familie a fost reglementată pentru a preveni şi combate violenţa în familie, iar ordonanța de protecție reprezintă un instrument juridic, elaborat cu scopul protecției victimelor violenței în familie pentru situațiile excepționale, critice care pot apărea între membrii de familie, este inadmisibilă dispunerea arbitrară a unor măsuri cu caracter excepțional care au consecințe directe asupra exercitării libere a drepturilor persoanei.

Prin urmare, raportând circumstanțele de fapt constatate la prevederile legale aplicabile, Colegiul constată că nu este admisibil şi necesar amestecul statului în persoana autorităților sale competente, în viața privată şi de familie a părților, în circumstanțele în care Cojocari Nicolina nu a demonstrat că Cojocari Petru a manifestat un comportament în urma căruia ar fi supus unui pericol iminent pe viitor pentru viaţa şi/sau integritatea fizică şi/sau psihică a petiționarei și a copilului minor Cojocari Robert, care ar impune intervenţie în regim de urgenţă cu aplicarea măsurilor de protecție.

Suplimentar, Colegiul menționează că, litigiul existent între părinții copilului minor are o natură civilă și parentală, generată de neînțelegerile privind stabilirea domiciliului și exercitarea drepturilor părintești, aspecte care, potrivit legii, se soluționează în cadrul unui proces civil cu participarea obligatorie a autorității tutelare, potrivit prevederilor art. 63 din Codul familiei. În acest context, modalitatea procedurală aleasă de către Cojocari Nicolina– solicitarea unei ordonanțe de protecție – este una eronată, întrucât nu corespunde naturii juridice a conflictului și nici scopului prevăzut de legislația privind violența în familie.

În același timp, este întemeiat a respinge ca neîntemeiate argumentele părții recurente, care pretinde nemotivarea încheierii judecătorești, or, reieșind din circumstanțele constatate de prima instanță, motivele și concluziile instanței la examinarea cererii de aplicare a măsurilor de protecție, Colegiul conchide că încheierea instanței de fond este una argumentată, legală și întemeiată.

În rest, instanța de recurs reține că argumentele invocate de către partea recurentă sunt formale și neîntemeiate, reducându-se doar la reiterarea circumstanțelor de fapt și de drept declarate și invocate în apărarea sa, fără a da apreciere probelor pertinente și concludente și normelor de drept care au stat la baza concluziilor primei instanțe, fiind reținute critici subiective față de concluziile instanței de fond, din care considerente urmează a fi respinse, cu menținerea încheierii judecătorești.

În concluzie, având în vedere circumstanțele de fapt constatate și normele de drept aplicabile, deoarece circumstanțele importante pentru examinarea cererii au fost constatate şi elucidate pe deplin de prima instanță, concluziile primei instanțe nefiind în contradicție cu circumstanțele de fapt constatate, la emiterea încheierii judecătorești prima instanță a aplicat corect normele de drept material și procedural, iar recursul declarat este neîntemeiat, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia să respingă recursul declarat de către Cojocari Nicolina reprezentată de avocatul Musteață Eugeniu și să mențină încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 17 februarie 2026.

III. În conformitate cu prevederile art. 427 lit. a), art. art. 423 - 426, art. 428 Cod de procedură civilă al RM, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru, –

D e c i d e :

Se respinge recursul declarat de Cojocari Nicolina reprezentată de avocatul Musteață Eugeniu.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 17 februarie 2026, prin care a fost respinsă cererea depusă de petiționara Cojocari Nicolina, reprezentantul legal în interesele pretinsei victime minore, Cojocari Robert, cu atragerea Inspectoratului de Poliție, sector Ciocana și Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului, sector Ciocana, privind aplicarea măsurilor de protecție împotriva acțiunilor presupusului agresor, Cojocari Petru.

Decizia instanţei de recurs este irevocabilă din momentul emiterii. Decizia se plasează pe pagina web a instanţei judecătoreşti.

Președintele completului, judecător – Constantin Roșca

Judecătorii – Svetlana Vîșcu

Elena Bolocan